

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 426/2021
15.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Мирослав Тодоровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП "Београдски водовод и канализација" у Београду, кога заступа Срђан Ђорђевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1448/20 од 24.07.2020. године, у седници одржаној 15.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1448/20 од 24.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2368/17 од 09.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 24.05.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на радно место које је обављао пре отказа. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име изгубљене зараде исплати све месечне зараде које би примио за период од 24.05.2017. године када му је незаконито престао радни однос, па до 01.06.2017. године у износу од 9.000,00 динара и за период од 01.06.2017. до 01.10.2019. године у нето износу од по 49.370,05 динара, са припадајућом законском затезном каматом од дана приспелости сваког месечног износа и то у року од осам дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се суд обавезе туженог да надлежном Фонду ПИО изврши уплату доприноса за обавезно социјално и пензијско осигурање за период од 24.05.2017. године, па до дана враћања на рад. Ставом петим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиоца којом је тражио да суд обавезе туженог да надлежној филијали Пореске управе изврши уплату пореза на зараде за период од 24.05.2017. године, па до дана враћања тужиоца на радно место. Ставом шестим изреке, дозвољено је преиначење тужбе тужиоца од 20.06.2019. године. Ставом седмим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од

125.450,00 динара у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1448/20 од 24.07.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог дана 01.01.1997. године, са IV степеном стручне спреме. Тужилац је уговором о раду број .., распоређен почев од 01.08.2002. године, на послове – ... за које је предвиђен III степен стручне спреме, техничког усмерења. Тужилац је доставио кадровској служби диплому Саобраћајне школе ГСП „Бора Марковић“ у Београду број .., број матичне књиге .., издате дана 11.06.1998. године, за коју је у поступку на основу обавештења Саобраћајне школе утврђено да никада није издата и да се не налази у евиденцији школе. Након овог обавештења, директор туженог образовао је комисију за утврђивање чињеничног стања, која је 06.04.2017. године саслушала тужиоца на околност веродостојности дипломе и степена стручне спреме. Доношењу оспореног решења претходило је доношење упозорења којим је тужилац упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду услед учињених повреда радних обавеза наведених у решењу о отказу уговора о раду. Тужени је затим решењем од 24.05.2017. године отказао уговор о раду тужиоцу, због тога што је тужилац приликом заснивања радног односа дао нетачне податке који су били одлучујући приликом заснивања радног односа, те је прекршио одредбе члана 179. став 3. тач. 6) и 8) и став 2. тачка 5) Закона о раду, као и одредбу из члана 14. тачка 9) уговора о раду.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужилац необавештавањем туженог о околностима које битно утичу на обављање послова за које заснива радни однос, односно да нема стручну спрему потребну за обављање послова за које је закључио уговор о раду, већ је туженом приложио неверодостојну диплому средње стручне спреме, поступио супротно одредби члана 16. тачка 3) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 70/01, 73/01). Закључио је да је тужилац својим понашањем довео туженог у заблуду и одржавао га у заблуди током трајања радног односа, односно вршио продужену повреду радне обавезе према послодавцу, што је довољан разлог да му тужени откаже уговор о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца налазећи да је

тужени правилно донео решење о отказу уговора о раду применом одредаба члана 179. став 2. тачка 5) и став 3. тач. 6) и 8) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05... 75/14).

Одредбом члана 14. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 70/2001, 73/2001) важећег у време закључења уговора о раду од 01.08.2002. године, прописано је да је запослени дужан да обавести послодавца, пре закључења уговора о раду, о свом здравственом стању или другим околностима које битно утичу на обављање послова за које заснива радни однос или могу да угрозе живот и здравље других лица. Према одредби члана 16. став 3. овог закона прописано је да је запослени дужан да, приликом заснивања радног односа, послодавцу достави документа којима се доказује испуњеност услова за рад.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 75/14), која је важила у време доношења решења о отказу уговора о раду, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом, односно уговором о раду. Ставом 3. истог члана је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то, између осталог, ако је дао нетачне податке који су били одлучујући за заснивање радног односа (тачка 6) и ако непоштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 8).

Према одредби члана 184. став 1. претходно наведеног закона, отказ уговора о раду из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона послодавац може дати запосленом у року од шест месеци од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од годину дана од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа. Одредбом члана 15. тачка 3. истог закона прописано је да је запослени дужан да обавести послодавца о битним околностима које утичу или би могле да утичу на обављање послова утврђених уговором о раду.

Супротно наводима ревизије, правилно су нижестепени судови утврдили да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је оспореним решењем стављена на терет, јер приликом закључивања уговора о раду од 01.08.2002. године, а ни касније, туженог није обавестио о околностима које битно утичу на обављање послова на радном месту за које је закључио уговор о раду, да радни однос није засновао са III степеном стручне спреме односно са завршеном школом „Бора Марковић“. Тужилац је радни однос код туженог засновао 1997. године са IV степеном, а после добровољно пристао да се распореди на послове III степена и приложио непостојећу диплому III степена, те је на овај начин својим понашањем показао да непоштује радну дисциплину, односно да је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. По налажењу Врховног касационог суда, правилно је и на закону засновано становиште другостепеног суда да распоређивање запосленог који има виши степен стручне спреме од степена стручне спреме прописане за радно место на које се премешта не значи нужно да је запослени оспособљен за обављање тих послова, уколико се ради о различитом занимању у оквиру исте струке.

Ово потврђује и чињеница да је из исказа тужиоца утврђено да му је непосредни руководиолац сугерисао да заврши школу за занимање ..., јер је то услов рада и да је тужилац прибавио спорну диплому ГСП школе „Бора Марковић“, што указује да је постојала свест тужиоца да није поседовао стручно знање и стручну квалификацију потребну за успешно обављање послова наведеног радног места. Стога је тужиоцу правилно отказан уговор о раду због повреде радне обавезе предвиђене чланом 179. став 2. тачка 5) Закона о раду у вези са чланом 14. став 1. алинеја 9 уговора о раду и у вези са одредбама члана 15. став 1. тачка 3) Закона о раду, односно члана 14. став 1. Закона о раду важећег у периоду закључења уговора о раду, као и непоштовања радне дисциплине предвиђене чланом 179. став 3. тач. 6) и 8) истог закона.

Врховни касациони суд није посебно ценио наводе ревизије имајући у виду да су у ревизији у суштини поновљени наводи истицани у жалби који су били предмет детаљне и правилне оцене у другостепеној пресуди.

Имајући у виду изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић